

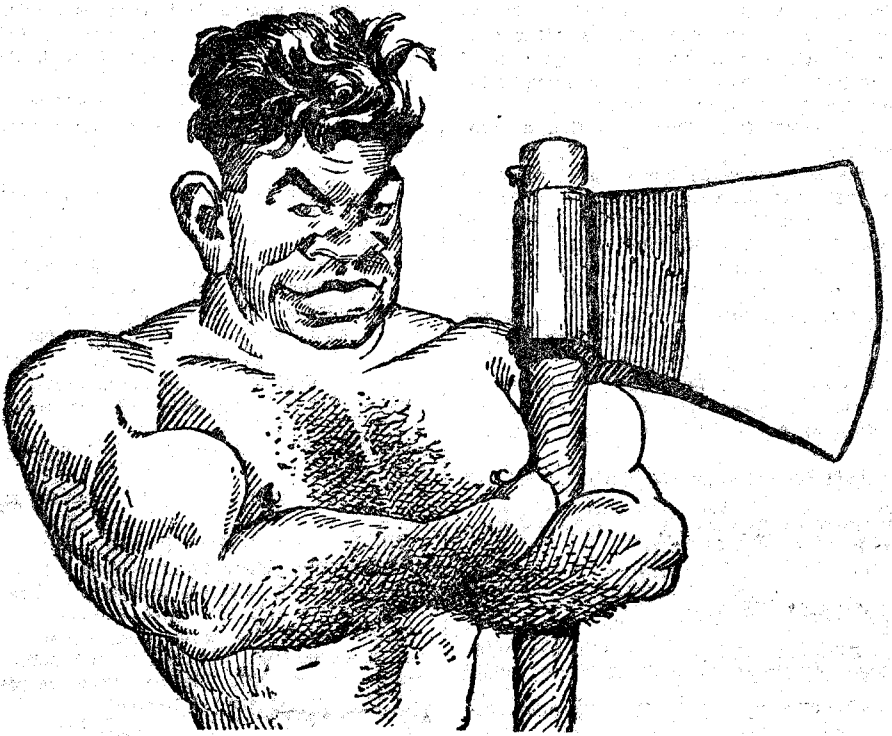
Sobre Paulino Uzcudun i la seva excursió americana

El que val la victòria del bàsc damunt Homer Smith.—Pot Knut Hansen tenir por del bàsc?—Per què no és probable que Paulino boxi contra Berlenbach ni contra Mike Mac Tighe.—Si Paulino arribés a batre Sharkey.—Cornarà Dempsey a la palestra?—Jim Maloney o l'encarregat de passaportar els boxadors estrangers cap a llurs països

L'atenció d'una gran part dels esportius de la península segueix concentrada en ço que ha fet i farà a Amèrica Paulino Uzcudun. Per als amants de la boxa dels altres països la figura del boxador bàsc desvetlla així mateix una viva curiositat i ja és impossible que en parlar de la vasta eliminatòria que aviat començarà als Estats Units per designar, un challenger a Gene Tunney, no es faci esment de Paulino Uzcudun i se'l consideri com un dels valors que forçosament han d'entrar en joc.

Com avançarem en el nostre número anterior, Paulino va obtenir darrerament la seva tercera victòria americana en vèncer a Homer Smith, decisivament, en set rounds. Les con-

això que si ho podem menys que reconèixer que els telegrames esmentats ha produït un gran entusiasme entre determinats nuclis de partidaris de Paulino Uzcudun; hi ha motius per creure que són tendenciosos, ja que Knut Hansen va boxar el dia 12 d'octubre darrer contra Frantz Diener i encara que al capdavant va resultar batut per punts, va aconseguir enviar-lo a terra al primer round, per mitjà d'una forta dreta al mentó, cosa que Paulino Uzcudun no va poder obtenir a Berlenbach davant del mateix adversari. Més a més, Knut Hansen va vèncer el dia 26 de desembre el boxador americà Monte Mann, conegut pel geyant de Nebraska. Monte Mann podia haver esporguit Knut Hansen més que no pas Paulino.

verses han versat després d'aquest nou triomf en la via del contrincant del bàsc, que sembla sensiblement superior a la dels O'Grady i Fierro dels combats precedents. Smith, que passa ara dels trenta anys, fou batut en 1 round en una època en la qual no és arribat a aventurar que estava més en forma que ara, per Jack Dempsey i pel negre Harri Willis; això, com és natural, ha suggerit als excessivament entusiastes del bàsc una idea que sembla més exacta de la seva vàlua real, vàlua que en veritat hi ha motius per considerar en aquests moments com quelcom per sota de la que representaven en 1923 i 1924 els esmentats Dempsey i Willis. Però si considerem que Firpo, Renault i Burke no varen poder posteriorment batre Smith, decisivament la conclusió baurà d'ésser molt afalagadora per a Paulino, qui, repetim-ho, no és per ara un boxador que hagi demostrat les extraordinàries condicions que s'han necessitat per convèncer a títol de la seva superioritat envers els millors pesos forts de Nordamèrica, sinó un home que ve i que necessita superar-se encara per arribar a patre els qui avui són considerats com els millors.

Uzcudun en el seu darrer match va lesionar-se la mà dreta i això retardarà la data del seu debut a Nova York. Per cert que, segons llegim, Knut Hansen, que havia d'ésser el seu primer adversari, s'ha "esquerdat", "desinfat" o "refredat", segons les pintoresques expressions dels diaris, i que en conseqüència Tex Rickard tracta de concloure novament el match Paulino-Sharkey, que de moment havia estat deixat córrer.

La crítica americana no s'equivoca pas gaire en apreciar les qualitats de Paulino i en considerar-lo com un boxador del tipus batallador per l'estil del mig fort americà Paul Berlenbach, que és un dels homes d'aquest tipus més extraordinaris que ha produït el ring, ja que en 25 combats que va disputar de 1921 a 1924 va obtenir 24 victòries per K. O. i una per punts. Pel març de l'any 1924, Berlenbach va ésser knockat del seu torn per Jack Delaney, i d'aleshores ençà, malgrat haver batut Siki, Mac Tighe, Kid Salomon, Marullo, etc., i d'haver obtingut la revenja venent per punts a Jack Delaney, Berlenbach no ha tornat a ésser el que prometia, car l'any passat va perdre el campionat del pes mig fort a mans de l'esmentat Delaney, i ara fa pocs dies ha estat batut per Mac Tighe. Aquesta recent desfeta ha fet que els projectes d'un match Berlenbach-Uzcudun es deixin córrer i que el públic de Nova York hagi de renunciar a les emocions que esperava del xoc de dos homes no massa científics, però extraordinàriament combatuts. Tampoc creiem molt factible que Mac Tighe substitueixi a Berlenbach en el projectat encontre, car les seves característiques són bon xic diferents; manca de punch i pesant bastant menys que Paulino, Mac Tighe fora per al bàsc un adversari excessivament desavantatjat.

Knut Hansen, el boxador que, segons telegrames dels Estats Units rebuts a Bilbao, té tanta por de boxar contra Paulino Uzcudun, és un home que baldament semblaria que no pot batre'l, no té cap motiu de temer i és per

que Dempsey boxarà contra Jack Delaney, el campió del món del pes mig fort que té una dreta formidable a part d'altres qualitats. Dempsey aspira també a fornir el challenger de Tunney, que ha de quedar nomenat al capdavant de la competició que s'ha de celebrar amb aquest objecte.

En parlar dels aspirants al títol de Tunney, no s'ha d'oblidar a Jim Maloney, que és el pes fort que més ha boxat i vengut en els darrers sis mesos i l'home que segons la dita de la premsa humorística americana és l'encarregat de despatxar els passaports als boxadors dels demés països que van als Estats Units amb l'esperança d'arribar a batre Tunney. Jim Maloney ha batut efectivament tots els pesos forts estrangers desembarcats d'un any ençà al Nord d'Amèrica: De Kuhn, Knut Hansen, Frantz Diener i Harry Persson. Més a més ha batut a Gorman i algun altre. És un obstacle difícil de vèncer i no hi ha dubte de que si Paulino Uzcudun arriba a veure-se'l davant per davant a l'alt d'un ring no podrà estarse de pensar que el mateix que n'ha passaportat d'altres té podria passaportar-lo a ell.

REMARQUES

D'un diari que surt sota el títol "Les Temps Nouveaux":

"El fútbol desenrotlla un cert esperit de camaraderia, però és el joc que menys estimula la sociabilitat i el que empeny més a la brutalitat; allò d'afavorir el progrés intel·lectual és una broma de mala mena.

"El fútbol provoca la violència, la grogueria. No deixa temps per a res.

"No hi ha res més contrari a la serietat dels estudis, a l'equilibri intel·lectual, que aquests esforços desenfrenats d'una part de la joventut enardida pel frenesí d'un partit.

"Ens sap molt de greu haver constatat que tots els apassionats pel fútbol eren el rebuig."

"Si els temps nous que pretén representar aquest periòdic no són més nous que aquestes invectives, els seus lectors aniran l'un."

"I, a més a més, el rebuig que no juga a fútbol, què? Totes les exageracions són dolentes.

Ahir, un jugador del Barcelona, al qual un amic seu li preguntava quan se'n anava a Amèrica, va respondre:

—Ni falta que fa; l'Amèrica és aquí.

El Dr. Martínez, sempre amatent a fomentar la cultura, la física i l'altra, dels estudiants, ha concedit una copa per a un campionat de ping-pong entre estudiants.

Sembla que els partits tindràn lloc al Paraninf de la Universitat.

Ahir a la tarda es va fer tard sense que es veiés un resultat clar en el partit de tennis que jugaren les senyoretes Rosa Torrens i Carola Fabra.

No gens menys, el públic va sortir-ne content. Sentint una forta simpatia per ambdues jugadores, a tothom ha sabut greu que una d'elles hagués perdut.

A la Junta del Badalona hi ha discrepàncies. Els uns consideren que és el porter el que és dolent; altres, que ho són els defenses.

Segui com sigui, circula amb insistència el rumor que Calvo serà substituït per un porter actualment cessant.

Ahir l'àrbitre amonestà el jugador Clariaga, i aquest es tapà aparatosa-ment les orelles per no sentir-lo. En vista d'aquesta desobediència i manca de respecte, l'àrbitre crida En Zamora, el qual fa el desentès girat de cara al públic, fins que davant la insistència de l'àrbitre, el guardameta màgic no tingué altre remei que escoltar-lo, a totes les reconvençions del qual va contestar arronçant les espatlles.

Oh la disciplina!

D'ençà que l'Olivé, el timoner interna-

La dubtosa supremacia del fútbol britànic

Uns interessants comentaris a propòsit de l'excursió que prepara la Lliga Anglesa al Continent

Els ianquis interpreten les regles a llur caprici i estan desfent el veritable fútbol.—Per què l'equip de la selecció anglesa no ve a la Península?

Sota el títol "El món designarà el fútbol anglès per "Baby"? ha publicat darrerament l'*Athletic News*, un article signat per Ivan Sharpe, el famós crític britànic. Va consagrar als progressos del fútbol continental, i es refereix a la importància que revestirà la *tournee* continental que s'ha projectat per al mes de maig. Fa també al·lusió a la posició que ha pres el fútbol nordamericà i a la competència que podrien constituir per al fútbol britànic.

Convé, diu Ivan Sharpe, d'insistir en aquest punt perquè és de gran importància. En general, el partidari del fútbol associació anglès somriu a la suposició que el fútbol britànic ha deixat d'ésser superior al dels altres països.

L'home considera que els resultats assolits en els desplaçaments de l'istiu són "resultats de festa" i quan li arriba la notícia de la derrota d'un Club anglès en el Continent, parla del cansament de fi de temporada.

Potser que això també hi sigui. Però a Europa —subratlla Ivan Sharpe— aquesta opinió no és pas compartida. I a Amèrica, tampoc. Els esdeveniments que s'han produït de la guerra ençà han repercutit desfavorablement per al prestigi britànic. I no obstant, els anglesos encara parlen orgullosament de llur supremacia.

"Creiem encara poder afrontar els millors —si, certament, els millors reunits en un sol equip representatiu del món enter— però el que cal és demostrar-ho."

El teatre d'aquesta prova ha d'ésser en els camps del Continent i és de gran importància que aquesta tournée del mes de maig, en la qual haurà d'exhibir el que la Gran Bretanya té de millor, sigui la millor que es pugui organitzar i que els jugadors anglesos es demostrin sempre superiors.

Aquesta és la gran prova i convé que els Clubs no es facin cap il·lusió respecte del particular; cal, doncs, que tot estigui previst d'una manera seriosa. Que totes aquestes històries sobre la superioritat continental, siguin finalment jutjades i que els progressos dels anglesos, de l'altra banda del Canal i de l'Oceà, siguin examinats en un assaig tan complet com eficaç. L'equip que escollirem (parla sempre Ivan Sharpe) espero que serà de gran força i que un suficient nombre de reserves l'acompanyaran per tal de subvenir tant als perills i als inconvenients del viatge, com als del muscle, ja fatigat d'una llarga temporada i que per tant podria resistir d'una manera imperfecta als durs terrenys del Continent.

Però aquesta qüestió de supremacia no és pas l'única que cal preveure. Els països del fútbol, a tot el món, fan com una família a part.

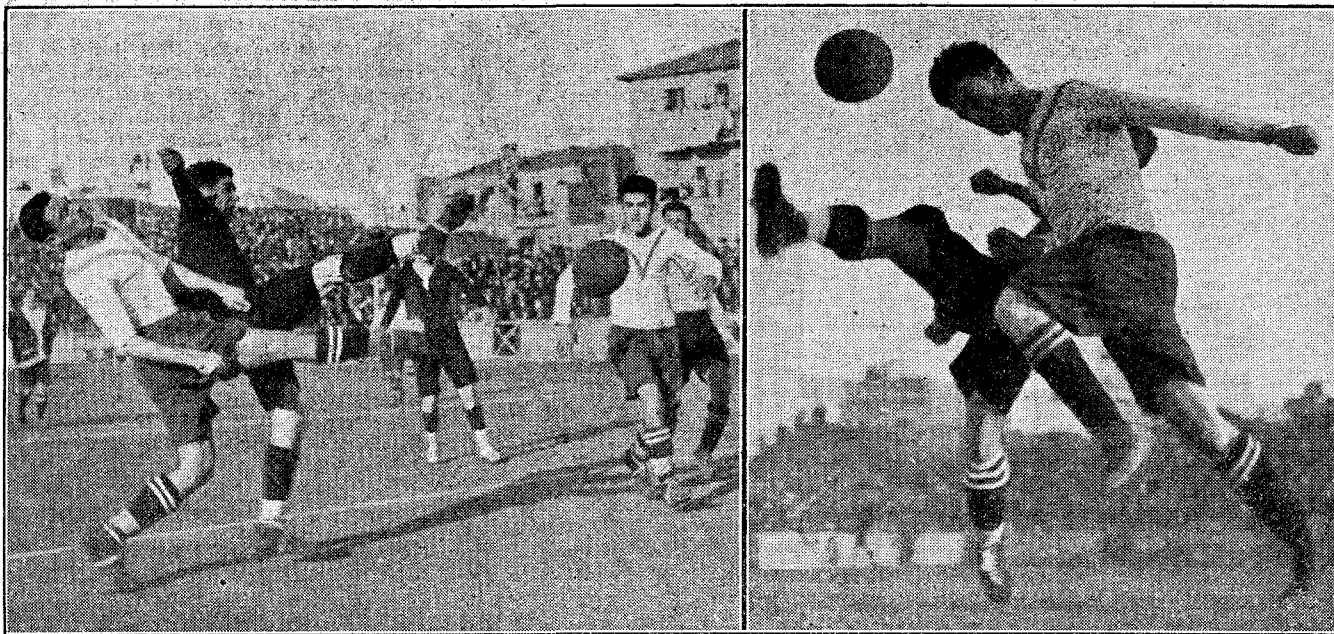
La Gran Bretanya n'ha restat separada sobretot a causa del fals amateurisme; però de fet, l'atenció a l'Olimpiada de París, després de la derrota en l'Olimpiada anterior a Anvers, ha estat universalment mal interpretada, i el nostre prestigi se n'ha ressentit força.

Ara es presenta una ocasió de restablir-lo, no existint les traces que la qüestió del fals amateurisme havia plantejat. Per això no

cional del Marítim, va sortir en aquestes Remarques, li ha entrat gust de veure el seu nom en lletres de motllo i no sap què empecar-se per assolir-ho. Ja ha fet uns quants abordatges d'inofensives embarcacions per tal de sortir als diaris, però vist que això no és prou eficaç, es veurà obligat a cometre actes més violents.

Tot i que En Reig no volia "gar més, com a bon esportiu i bon terrassenc, li ha bastat una lleugera indicació de la Junta del Terrassa perquè ahir tornés a formar com un home a l'hora del perill.

Segueix a la pàgina 2

DEL PARTIT SANS-EUROPA

La tradició deia que els de Sans havien de guanyar, però la tradició aquesta vegada s'ha trencat, car els de l'Europa, fins i tot amb els seus mateixos entusiastes, assoliren diumenge un gran èxit: A l'esquerra, Bozot, davanter del Sans, en un atac que el voluntari Aloriza aconseguia tallar: A la dreta, un magnífic cop de cap d'en Cros, que valgué el segon gol de l'Europa.

deuen haver-hi mitges tintes ni cap pretext perquè haguessin de dir més tard: Oh! No era el nostre millor equip.

Es arribada l'hora que els mestres demostrin a llurs alumnes que si altres esports avui s'han enllat, el fútbol associació és sempre el joc nacional de la Gran Bretanya i que és ella qui posseeix els camions del món."

A continuació, el cronista anglès tracta de la situació creada a Nordamèrica, on els dirigents del fútbol sembla que es prenen certes llibertats amb els reglaments i les regles del joc; considera, doncs, que és hora que la Gran Bretanya tracti de salvaguardar el seu prestigi de mare pàtria del fútbol.

Amèrica — diu — s'ocupa en crear el seu "soccer"; el seu propi codi del joc. Aquesta aventualitat no ha de plaure als anglesos.

Fins aquí parla l'artefici, i per tractar-se d'una de les firmes més prestigioses, cal acordar a aquestes declaracions tota la importància que tenen. La supremacia anglesa en el fútbol, és avui una cosa tan discutida, que fins els propis anglesos s'han adonat que ja no se'ls tractava en aquest punt amb la consideració i el respecte d'abans.

La transcendència que es vol donar a la tournée del mes de maig, n'és una demostració. La llàstima, però, és que la tournée no ha pas estat gaire ben concebuda: Es tracta de fer partits a Bèlgica, a França i a Itàlia, nacions que no tenen pas avui un sòlid prestigi, precisament dins del fútbol continental.

Es indubtable que unes victòries sobre equips del Centre d'Europa i d'Espanya, refarien bastant més als ulls de la opinió general, la preponderància del fútbol anglès. Mentre això no sigui, hom podrà mantenir els seus dubtes.

Es de doldre, però, que els organismes federatius d'Espanya no hagin aprofitat l'avinentesa d'aquest gran desplaçament britànic, per a combinar dos o tres partits, que podrien revestir el caràcter de sensacionals.

El mal gust és lliure

"La Noche" ha iniciat una enquesta per a esbrinar les aficions literàries i artístiques dels asos de l'esport i les esportives dels asos de la literatura i de les arts. Per ara sabem l'opinió de vuit asos: quatre per banda. I, la veritat sigui dita, ja hem tingut ocasió de començar a riure...

Amé aquesta enquesta hi haurà veritables sorpreses. Sorpreses en tots sentits: perquè molts no s'haurien mai imaginat que un as de determinat esport fos tan fi d'esport, i que en canvi un altre as, al qual tothom suposaria home de cultura, resultés un perfecte ase.

De moment hem de dir que el que fa un paper més brillant, en l'enquesta, entre els esportius, és el campió peninsular de cross, Paulino, que es declara amant de la plàstica per damunt de tot, i admirador del nostre gran Xavier Nogues, l'autor de La Catalunya pintoresca, i de Carner, el poeta. Es presenta també amb el cor a la mà, i això fa simpàtica la seva resposta a l'enquesta, Saura, el campió peninsular de ciclisme, que diu que l'art que li fa sentir més és la música, i argumenta així: quan està corrent damunt pista i s'anuncia una prima, el fet de sentir la varanga que comença a tocar li dona un delit tan formidable, que és prima guanyada.

Això està bé, i és sinceritat. Naturalment que de seguida n'hi hauran que, advertits, voldran fer el tifa per quedar bé davant del públic, però ens sembla que se'ls veurà la trampa. Ara mateix ja n'hi ha hagut, un que s'hi va voler pensar, abans de contestar, al cap d'avall per dir que el seu autor preferit era Emili Carrère. Ja ens fem càrrec del que són les aficions, i també, que carat, aplaudim la sinceritat, però és per dir que tractant-se del campió d'un esport tan aristocràtic com el tennis, suposàvem que fóra un home de més bon gust literari.

Ja ens imaginem que en literatura i en art sortiria algun senyor que no sabrà què és el rugby, o que lirà que a hora és una mena de lluita salvatge, digna del Senegal, i que ignorarà àdhuc l'existència de l'esport. Hi ha literats i artistes tan inoportuns, que negligenc tot tracte amb la cultura física, perquè tenen el concepte que és cosa pròpia de bastards. Alguns àdhuc ignorarà la natació, i qui sap si la banys i tot. (I no cal espaventar-se, que podríem esmentar noms). Però qui sap si això despertarà els que formen en l'un camp i en l'altre, i de tot plegat, gràcies al diari nocturn d'En Pich i Pon, en vindrà una mena de popularització de l'esport entre els homes de cultura, i vice-versa, i s'establirà un intercanvi de relacions.

Ja és feina tònica, si es realitza, perquè estem segurs que entre els esportius ara com ara en trobarà tanta que si els preguntem què llegeixen, us diran La novel·la cinematogràfica o bé Abandonada en su noche de bodas, que ja faran bé de cercar a veure què més s'ha escrit, per aquests móns de Déu, que valgui la pena d'ésser llegit.

Prepararem ara a riure encara una estona, que llegeixen, us diran La novel·la cinematogràfica.

AUGUST BERENGUER

Ve de la pàgina anterior

* * *

* * *

★ ★ ★

2 2' aca

✻ ✻ ✻

m celel

COFFEE CANNING, 5111319

Fijapelo - Pasta dentífrica

El seus MAGICS components

SEDUEIXEN. SUGESTIONEN

FAVERT

Es garantia de durada i de bon servei

8 HP. son els de més rendiment

Marítimo d'aquesta ciutat, organitzades per e mateix Club.

Telefono 245 A

A GIBONA

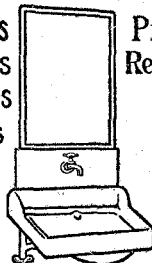
Va arbitrar López que ho feu molt bé.

BARCELONA

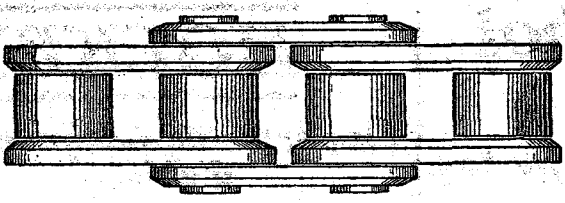
**CAMBRES
DE BANY**
I LLURS ACCESORIS

BANYERES
LAVABOS
WATERS
BIDETS
DUTXES
AIXETES
Etc

Preus
Reduïts

ENRIC CARDONA
Vergara nº 1.
Compte Assalt nº 39 a 43
BARCELONA

CADENES COLUMBIA
per a bicicletes,
motos camions etc.

Agent exclusiu: E. Coriès Pascual Coris Catalanes, 672 - Barcel·la

pelar. La seva sort es veu que ja està tirada i si se l'ha destinada a la cua...

En el partit d'ahir hi hagué emoció i moltes estones de bon joc. L'entusiasme del Badalona no fou, com en tant d'altres ocasions, correspost pel resultat del partit, que en aquesta ocasió podríem dir ha guanyat qui amb més sort havia jugat.

Amb joc molt viu començà el partit i ben prompte la davantera espanyolista donà el primer xut a Cabo. No s'accentuà però el domini, i després de tirar-se un cop franc contra el Badalona, aquests atacaren i es veleren afavorits també amb un free-kick, però, com el contrari, no es transformà en punt.

Molt ràpid continuà el joc, i als set minuts Yurrita, en aprofitar una passada de Padrón, marcà el primer gol del partit.

Es centrada la bola i poques passades es fergas, molt ben col·locat, qui obté l'empat, donant un veïerem que Castro passava a amb un brunzent xut que després de tocar el pal, per sota, entra al marc sense que Zamora ho pugui evitar.

L'empat aconseguí amb tanta rapidesa es acollí amb vives mostres d'alegria pels badalonins, però el seu acontentament se curta d'ara, car l'Oramas, quan a penes es portaven jugats deu minuts del partit, obté el desempat, esplèndidament per cert.

Verament el joc no podia ésser més viu i emocionant. Amb el curt espai de tres minuts marcar tres gols! ja es fer feina!

Però fins aquí no havia existit línia mitja badalonina i després d'aquest gol va acte de presència.

Camis anirà per complet a Yurrita: Vinyas logrà fer el mateix amb l'Olaraga, i Gol, que novament forní una brillant actuació, s'encul·la molt bé de fer inditils tots els esforços de la tripleta central de la línia d'avants espanyolista.

Després d'aquests deu primers minuts, doncs, no existí, gairebé podríem dir, la línia d'atac de l'Espanyol, i amb prou feines la de mitjos.

Per aquest motiu el Badalona dominà gairebé per complet i la parella González-Portas es veié impotent per aguantar tanta estona l'atac que per atzar resultà ineficaz.

El desencert del tir a gol, governà la línia de davanters blaus, i Garriga, verament amb el seu joc tan individual i retardat. I així acabà la primera part, guanyant per 2 a 1 l'Espanyol.

A la segona part els badalonins sembla que sortiren disposats a no perdre la partida, i poques breus moments semblava que ho anaven a aconseguir, car els mitjos, més encertats encara que a la primera part, no deixaven fer

desig de portar el domini fos com fos. Per part del "Sabadell" sobre tot hi hagué estones en que el joc fou tan dolent i incorrecte que resultava inadmissible, i això produí ja de bell començament dues suspensions en el joc. Massagué primer i després Canals resultaren lesionats, especialment el defensa terrassenc que se'n ressentí durant tot l'encontre. El "Terrassa" durant la major part del primer temps es vegé dominat i més aviat a la defensiva, com desconfiat davant l'handicap que suposava el poc rendiment que podia donar Massagué. Hi hagué alguns avenços vers la porta d'Estruch, però ben poques vegades constituïren perills inquietadors. El primer gol es produí a favor del "Terrassa", però abans d'arribar al descans havia el "Sabadell" conquerit la davantera amb dos gols que s'havia apuntat.

Al segon temps Papell ocupà el lloc de Massagué, qui, passà a jugar de davant esquerre. Terry cubrí el lloc de Papell, Broto anà al centre de la davantera i Barcel·la d'interior. Millorà un xic l'actuació del

desig de portar el domini fos com fos. Per part del "Sabadell" sobre tot hi hagué estones en que el joc fou tan dolent i incorrecte que resultava inadmissible, i això produí ja de bell començament dues suspensions en el joc. Massagué primer i després Canals resultaren lesionats, especialment el defensa terrassenc que se'n ressentí durant tot l'encontre. El "Terrassa" durant la major part del primer temps es vegé dominat i més aviat a la defensiva, com desconfiat davant l'handicap que suposava el poc rendiment que podia donar Massagué. Hi hagué alguns avenços vers la porta d'Estruch, però ben poques vegades constituïren perills inquietadors. El primer gol es produí a favor del "Terrassa", però abans d'arribar al descans havia el "Sabadell" conquerit la davantera amb dos gols que s'havia apuntat.

MITJONS

NOFORTE

DEU RALETES BEN GASTATS

"Terrassa" el qual reaccionant visiblement repel·lí el joc dur que continuava emprant-se i que l'àrbitre no es decidia a tallar amb fermesa. Foren necessàries noves suspensions de joc per a atendre a variis lesionats, ara pertanyents al "Sabadell". El "Terrassa" exercí un major domini, i en un dels seus atacs davant el marc sabadellenc, per gràcia d'un "penalty" obtingueren els terrassencs l'empat. Cap a les acaballes del partit, un nou gol decidí el triomf a favor del "Terrassa", el qual es mostrà, en aquest segon temps, superior al seu contrincant.

Aplicarem en el "Sabadell" aquell equip de voluntariosa empena que confia més en la força que en el seu joc, mostrant-se'n a més, dominat per un excés de nerviosisme que li llevava precisió i seguretat. Se'n ressentí sobre tot la defensa.

El "Terrassa" millorà la baixa forma que ha presidit l'actuació d'enguany, però així i tot no arribà a ésser un equip complet. Un nom cal cubritar, Sabatè, qui fou el millor damunt el camp. Cadafalch i Papell voluntariosos i donant un bon rendiment de joc.

El primer gol, favorable al "Terrassa", fou obra de Barcel·la d'un xut magnífic que engegà després d'haver-se internat. El "Sabadell" obtingué l'empat per mitjà de Tena II qui poc abans del descans conseguí marcar novament i portar al seu equip l'avantatge de 2 a 1.

Cap a la meitat del segon temps unes mans dintre l'àrea fatídica foren punides amb un "penalty" convertit en gol per Cadafalch d'un xut ran de travesser. El "Terrassa" obtenia l'empat i un i altre equips cercava ocasió per a decidir la victòria. Fou decantada a favor del "Terrassa", per obra de Broto en una jugada plena d'opunitat i valentia, quan mancaven només cinc minuts de joc.

Formaven els equips:

SABADELL: Estruch, Cabedo, Saprisa, Martí, Devesa, Tena I, Sanguesa, Bertrand, Tena II, Virgili i Mota.

TERRASSA: Sabatè, Massagué, Humet, Papell, Helving, Cadafalch, Roig, Canals, Ferry, Broto i Barcel·la.

Arbitrà Aramburu de manera molt irregular i gens oportuna. Manca sobre tot d'energia, llurant-se continuament a una sèrie d'advertiments que tampoc atenia cap jugador.

El partit vist per un sabadellenc

Sabadell. Molt difícil trobem avui la tasca de comentar una partida, en la que ha de justificar-se la derrota del cercle que per tots conceptes mereixia la victòria.

El que veïerem en el camp dels egarencs s'ha fet tant crònic ja, que actualment, per tothom que no hi assistís, semblen coses inversions, i més encara habilitats del comentarista, per a trobar "cinc peus al gat". Però, malgrat tot, procurarem d'una manera ben imparcial donar una impressió del que va ésser la topada Terrassa i Sabadell.

EL JOC DELS DOS BANDOLS

Sense que ni un ni l'altre dels contrincants ens admiris amb una exhibició de bon futbol, es feu remarcable un millor conjunt

dels sabadellencs demostrant, no sols amb un quasi complet domini en el primer temps, i bona part del segon, sino també per les perilloses situacions creades a la porta de Sabatè, qui, produí dir va estar molt afortunat.

El Sabadell, va prescindir sempre que pogué, del joc alt, la qual cosa no era pas el que més convenia als egarencs, car si n'exceptuem Cadafalch, Broto i Massagué, els altres amb aquella mena de joc anaven quasi de bòlit.

Aquest millor joc sabadellenc els valgué de portar al mig temps l'avantatge d'un gol; que ho hauria estat de dos, si el senyor Aramburu no hagués anul·lat un gol esplèndid de Tena I; fent així la primera injustícia al Sabadell.

Això no acabà aquí, car reprès el joc, continuà el Sabadell amb l'iniciativa; la qual cosa motivà alguns aldarulls davant el marc del Terrassa, que no sempre n'evitaren els efectes de manera prou legal, però el senyor Aramburu, va saber fer la "vista grossa". Un avenç ben portat per la davantera sabadellenc, acabà amb altre excel·lent gol de Tena II; i Aramburu, l'anul·là com l'anterior, per un off-side ben imaginari amb l'agravament que no va tocar el xiulet fins una vegada obtingut el gol. Això indignà als sabadellencs i els posà en un nerviosisme no gens a propòsit per jugar una partida com cal. Aquestes arbitrarietats del senyor Aramburu ajudaren no poc a fer créixer

Excursionistes...

No us oblideu de proveir-vos de

Pasta NIX

Us afaitareu bé, de pressa; a qualsevol lloc del pla o de la muntanya, en poblat o en plena naturalesa.

I si el sol, la pols i els vents recremen la vostra cara, una lleugera aplicació de

Pasta NIX

tornarà la suavitat a la vostra epidermis.

Tub de Pasta NIX, 2,50 ptes.

L'entusiasme egarenc; i foren aquests 25 minuts del segon temps que veïerem al Terrassa atacar impetuositament, sense però, que el seu joc excelsis.

Un centre de Roig, anà a rebotre a les mans de Tena I, i aquestavegada Aramburu, oportuníssim assenyalà la pena màxima contra els sabadellencs i vingué el gol de l'empat. Els esforços d'aquests per a desempatar, foren inútils. Quan un bon avenç ens feia preveure el gol, el senyor Aramburu castigava una falta lleu, que perjudicava del tot, a l'equip que volia beneficiar (?) i arribà el que és inevitable; una falta a mig camp contra el Sabadell, motivà un aldarull; veïerem jugadors lesionats (Sorribas, Canals i Estruch) i Broto, marcà el gol que tenia de donar la victòria al Terrassa.

Una vegada més, l'actuació incomprensible d'un àrbitre, donà la victòria al Terrassa, que si bé ens mereix tots els respectes, en aquesta ocasió, no podrà comptar la entre les meritories.

El Campionat de Promoció

La situació actual

Dijòmenge passat va jugar-se la darrera jornada del Campionat d'enguany. Amb tot i haver-se ja acabat el Campionat, encara no pot precisarse quins seran els campions dels tres grups de què es compon la "província" de Barcelona.

El Grup de Llevant és dels més clars i el Canet ocupa ja definitivament el primer lloc; li manca encara jugar un partit amb l'Hospitalet, al camp d'aquest darrer i segurament guanyarà el Canet, car el seu contrincant és molt inferior. Aquest partit la Federació va acordar de fer-lo el vinent dia 6 de febrer. El Calella ocupa el segon lloc d'aquest grup i el Catalunya F. C. el tercer.

El mateix dia es jugarà també el partit Sitges-Vilafranca al camp del primer, el dia 13 el partit Sitges-Santboià i el dia 20, el Sitges-Santfeliu de Guàrdia.

Cas de que el Vilafranca guanyi el seu partit, queda definitivament campió, i perdent-lo aquest i guanyant el Santboià — aïdó darrer molt probable — quedaran tots dos Clubs igualats de punts, i el desempat hauria de fer-lo en un camp neutral, segurament de Barcelona.

En la classificació d'aquest grup segueix el Vilanova en tercer lloc.

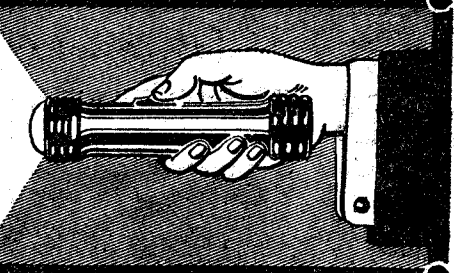
Al grup Centre li manca jugar un partit, que segurament es farà el mateix dia que els altres; entre la Joventut Terrassenca i el Gra-

Al Camp i a la Ciutat

AMB UNA LAMPARA DE MA
PILA ELÈCTRICA

LOT

TINDREU LLUM BLANCA I PERMANENT
A TOT ARREU

nollers i que és d'un interès definitiu per la puntuació d'aquest grup, car en el cas de guanyar el Granollers, serien tres els Clubs classificats amb la mateixa puntuació; Granollers, Atletic del Turó i Ripolllet, que per eliminatòries haurien de resoldre a qui pertany el primer lloc.

Si el Granollers perdés, llavors els empatats serien el Turó i el Ripolllet, que també s'haurien de fer.

Una vegada decidits els campions de Barcelona, vindran les eliminatòries i el campió definitiu haurà de disputar-se el campionat de Catalunya amb els campions de Tarragona, Girona i Lleida, i el que quedí campió serà el que haurà de jugar amb el darrer classificat al grup B, per a l'ingrés en aquest grup.

J. V.

En caràcter amistós, el Júpiter i el Sant Andreu empaten a dos gols

En un partit incolor van empatar aquests dos equips després de passar i fer passar una tarda de les més ensopides. No es podia esperar altra cosa un cop vista la constitució dels equips. Amb l'igualtat, però, que estaven els dos components podien realitzar un partit for-

FIXOLINA CANIGÓ

FIXA I CONSERVA EL CABELL

ça agradable, que ens van quedar a deure. Sota la primera part, el joc quedà localitzat a les línies mitges, sense que cap de les davanteres revelés propòsits ni condicions acceptables, tanta fou la manca general d'acompetitivitat de les línies atacants. Uns i altres es concretaren a una defensiva insípida per manca de relleu. De totes maneres la del Sant Andreu es revelà més fluxa que per la dels seus contraris. Acabà aquest temps amb un gol a favor del Júpiter que marcà Ferré. Soler demostrà tenir falta de defensa i López complí com calia.

El segon temps seguí empitjorat. La davantera del Júpiter perdé en qualitat, co que vol dir que la seva actuació esdevingué nul·la. En canvi el Sant Andreu es sostingué llargament i àl·luc revelà una major decisió en els seus elements d'atac, particularment en aprofitar les ocasions oportunes, la qual cosa els valgué l'empat, gràcies a un gol que Grau marcà d'una bola recollida de Santolària.

A les acaballes la cosa s'anima visiblement, malgrat la qualitat de joc que no guanyà en res. Però el moviment creà situacions d'una certa emoció per les dues bandes, donant lloc a que Subirons es pogués revelar en una valenta defensa del seu marc. Ruiz apuntà el segon gol del Júpiter i poc després Gordi empatava novament, determinant l'empat definitiu.

S'arreglaren així:

JÚPITER: Sabater, Soler, Martí, Calvera, Callicó, Ferré, Diego, Font, Ruiz, Valls, Bosch.

SANT ANDREU: Subirons, Cluselles, López, Tomás, Gràcia, Sala, Pastor, Gordi, Grau, Prats, Santolària.

L'Iluro vence lor del Martinec per 4 a 1

Mataró. Hi havia molt d'interès per presenciar aquest encontre per tal de poder comprovar si l'Iluro es recabalaria de les dues derrotes sofertes davant del Martinec en els dos partits de campionat. No cal dir que tant els uns com els altres sortiren decidits a guanyar la qual cosa feu que el partit es mantingués sempre animat.

En començar la iniciativa la portaren els ilurenecs però no feren res de profit davant la porta martineca. Després de breus minuts començaren l'ofensiva els de Sant Martí i en una arrencada centrà molt bé en Rodríguez aprofitant-ho Gràcia per a obtenir el seu primer i únic gol.

En un vistós avenç de la davantera Ilurenca Castellet passa precis a Canet que d'un gran xut bat Pallejà.

En reprendre's el joc sembla que els locals mostrin més desigs de marcar en que fa presenciar unes bones combinacions

Altra volta és Canet qui obté el segon gol d'una passada d'en Castellet.

Decauen els forasters la qual cosa aprofiten els de l'Iluro per dominar amb molta intensitat fent Castellet el tercer aprofitant un bon centre de Reniu, seguidament d'aquest gol Castellet passant a Soler que imposant-se a dos adversaris xuta flux i col·locat per la qual cosa Pallejà no pot evitar el quart gol.

Composaven els equips:

MARTINEC: Pallejà, Batet, Vinyes, Camonerà, Ustró, Baró, Guervo, Novell, Gràcia, Avellanet i Rodríguez.

ILURO: Guasp, Roa, Comas, Vendier, Lleonart, Bentanachs, Reniu, Soler, Castellet, Canet i Albert.

DE TENNIS

El match Barcelona-Copenhagen, promet constituir un gran èxit

Aquesta setmana sembla que veurem bon tennis. La valua innegable dels tenistes danesos sembla que trobarà resistència entre els de casa nostra, que es troben en pima temporada.

Els noms dels components fan concebre les millors esperances: Petersen, Velschorx, Gleerup, Petersen, dels homes; Mrs. Dam i Miss Frederiksen. Sobretot del primer en tenim les millors referències. Ostenta els campionats de Dinamarca i Escandinàvia, havent guanyat als campions de Suècia, Noruega i Finlàndia. En els matches internacionals jugats contra Anglaterra, Alemanya i Txecoslovàquia, va guanyar a tots els seus partits. En el match de la Copa Davis d'aquest any darrer va fer cinc sets amb Cochet. Ha vingut a Hanne-

Depurafiu SEMIS

L'únic indicat per a malalties de la pell

De venda Segalà i Farmàcies

man, Moldenhauer, Kleinschroth, Germany i a Jac Kozeln, el gran jugador de França, per tres sets a cap, i fa pocs dies ha vingut a Borotà.

La composició del nostre equip ha satisfet en general. Potser algú ha trobat que s'hauria pogut pensar en Carola Fabra, que en un lloc o altre hauria cabut.

Quin resultat obtindrà l'equip local contra l'estranger? Per més que som optimistes, no podem negar que els danesos vénen precedits de gran fama i disputaran amb energia tots els partits.

L'expectació per aquest match és grandiosa, especialment en el que es refereix al jugador Axel Petersen, del qual, amb motiu dels seus resultats excel·lents, contra els primers asos continentals, hom es forma una idea més exacta de la seva valua.

Creiem sincerament que en aquests partits que se'n oferiran a les pistes del Parc de L. 7. Club, els nostres jugadors tindràn ocasió per a aprendre-ni noves modalitats del joc i el públic podrà presenciar-hi esplèndides demostracions de la bellesa del nostre esport.

Imp. ROMANA, Hospital, 97, int. - Tel. 5256 A. BARCELONA

COGNAC BARBIEER

FÚTBOL CLUB BARCELONA

Dimecres, dia 2 de febrer, a dos quarts de quatre de la tarda

GRAN ESDEVENIMENT FUTBOLÍSTIC

F. C. Barcelona

CONTRA

Real Madrid F.C.

CAMP DE LES CORTS